

JUSTITS MINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Dato: 17. december 2014
Kontor: Forvaltningsretskontoret
Sagsbeh: Kristian Gyde Poulsen
Sagsnr.: 2014-0032/27-0022
Dok.: 1422573

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 218 (Alm. del), som Folketingets Udvalg for Udlændinge og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 12. december 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Johanne Schmidt-Nielsen (EL).

Mette Frederiksen

/

Carsten Madsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 218 (Alm. del) fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik:

”Er ministeren enig med lektor Sten Bønsing, som til Politiken udtaler, at "Det følger som minimum af god forvaltningsskik, at der skal være et notat" om Udlændingestyrelsens angivelige initiativ til udsendelse af en fact finding-mission til Eritrea, og hvad der er baggrunden for, at der tilsyneladende ikke foreligger et sådan notat? Der henvises til artiklen "Beslutning om Eritrea-mission mørkelagt i Udlændingestyrelsen", Politiken, den 12. december 2014. Spørgsmålet ønskes besvaret forud for samråd om Eritrea, jf. UUI alm. del samrådssp. J-M.”

Svar:

1. Justitsministeriet har ikke nærmere kendskab til grundlaget for den vurdering, som spørgsmålet henviser til.

2. Justitsministeriet kan imidlertid generelt oplyse, at det følger af offentlighedslovens § 13, stk. 1 og 2, at en myndighed i visse tilfælde er forpligtet til at gøre notat om oplysninger, som den mundtligt eller på anden måde bliver bekendt med.

Efter bestemmelsens stk. 1 indtræder notatpligten, når myndigheden skal træffe afgørelse i den pågældende sag, som oplysningerne vedrører (afgørelsessag), og der er tale om oplysninger, som vedrører afgørelsessagens faktiske grundlag, eller om eksterne faglige vurderinger, og de pågældende oplysninger eller vurderinger er af betydning for sagens afgørelse, og oplysningerne eller vurderingerne ikke i øvrigt fremgår af sagens dokumenter.

Efter bestemmelsens stk. 2 er en myndighed endvidere forpligtet til at tage notat om væsentlige sagsekspeditionsskridt i afgørelsessager, når sagsekspeditionsskridtet ikke fremgår af sagens dokumenter.

Det er ikke muligt generelt at fastlægge, hvornår et sagsekspeditionsskridt i en afgørelsessag skal betragtes som væsentligt. Det må således bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, jf. Justitsministeriets vejledning om lov om offentlighed i forvaltningen, pkt. 14.5.

I vejledningen nævnes som eksempel på et sagsekspeditionsskridt, der i almindelighed må betragtes som væsentligt og derfor skal noteres, det tilfælde, hvor en myndighed meddeler en afgørelse mundtligt.

Offentlighedsloven trådte i kraft den 1. januar 2014. Bestemmelsen i § 13, stk. 1, svarer med enkelte sproglige justeringer til den notatpligt, der fulgte af § 6, stk. 1, i den tidligere offentlighedslov fra 1985.

Bestemmelsen i § 13, stk. 2, er imidlertid for så vidt angår afgørelsessager en lovfæstelse af den ulovbestemte forvaltningsretlige grundsætning, hvorefter forvaltningsmyndigheder i afgørelsessager havde en pligt til at tage notat om væsentlige sagsekspeditionsskridt.

3. Som det fremgår, gælder notatpligten efter offentlighedslovens § 13 alene for sager, hvor en myndighed skal træffe afgørelse (afgørelsessager).

Der gælder imidlertid også på ulovbestemt grundlag en notatpligt i visse andre sager. Der henvises i den forbindelse til Mohammad Ahsan, *Offentlighedsloven med kommentarer* (1. udgave, 2014), side 246 f., hvor der anføres følgende:

”Ved siden af stk. 2 gælder en ulovbestemt forvaltningsretlig grundsætning om, at der også i *andet end afgørelsessager* – såkaldte ”traditionelle” administrative sager, der har en vis indgribende og væsentlig betydning for borgeren – skal gøres notat om væsentlige sagsekspeditionsskridt, såfremt de pågældende oplysninger ikke fremgår af sagens dokumenter.

Endelig følger det af god forvaltningsskik, at der – uden for § 13’s tilfælde og uden for rammerne af den ulovbestemte retsgrundsætning – bør tages notat af visse sagsekspeditionsskridt.”

Om notatpligten i mere generelle sager anføres endvidere i Mohammad Ahsan, *Offentlighedsloven med kommentarer* (1. udgave, 2014), side 249 f., følgende:

”Der er i forskellige sammenhænge rejst spørgsmål om, hvorvidt *notatpligten er tilsidesat i mere generelle (politiske) sager*. I den forbindelse bemærkes, at de pågældende sager typisk ikke vil have karakter af afgørelsessager, og notatpligten efter § 13, stk. 1 og 2, vil allerede af den grund ikke gælde for disse sager. Det samme gælder notatpligten efter den ulovbestemte retsgrundsætning herom, da den alene gælder i forholdt til ”traditionelle” administrative sager, der har en vis indgribende og væsentlig betydning for borgeren, og hvor der er særlig grund til at stille krav om, at der tages notat om væsentlige sagsekspeditionsskridt [...]. Tilbage står herefter blot, om det følger af principperne om god forvaltningsskik, at der skal ta-

ges notat af væsentlige sagsekspeditionsskridt eller lignende i sådanne generelle (politiske) sager. Det kan i almindelighed ikke antages at være tilfældet, da notatpligten efter god forvaltningsskik navnlig hviler på et synspunkt om, at der skal skabes et tillidsforhold *mellem borgeren og forvaltningen* – hvilket forhold typisk ikke foreligger i politiske sager – og et sådant tillidsforhold skabes bl.a. ved, at forvaltningen sikrer sig bevis og herved undgår tvivl om, hvad der er foregået og sagt i en foreliggende sag. Det kan dog ikke afvises, at hensynet til at sikre sig dokumentation for, hvad der er foregået i en generel (politisk) sag, efter omstændighederne i særlige tilfælde kan bevirke, at der bør tages et notat herom efter principperne om god forvaltningsskik.”

Der henvises i øvrigt til betænkning nr. 1510/2009 om offentlighedsloven, side 416ff., hvor pligten til at gøre notat efter en ulovbestemt forvaltningsretlig grundsætning og efter god forvaltningsskik er nærmere beskrevet.